Elabora un text d'unes 200 paraules on resumeixis els arguments de l'autor, valoris les seves afirmacions i finalment mostris argumentadament el teu punt de vista.

L'estranya tossudesa dels catalans

IGNASI ARAGAY

DIRECTOR ADJUNT

Estem en una crisi climàtica global. L'escalfament planetari no s'atura. La lluita dels habitants de la Terra és a vida o mort... Però en un minúscul racó d'aquest sobrepoblat globus terraqüi, al sud d'Europa, hi ha un petit país els habitants del qual, tossuts, no estan disposats a canviar el seu estil de vida per contribuir a salvar la humanitat. Es neguen que els seus paisatges quedin tacats de molins de vent i plaques solars. Posen moltes excuses, algunes aparentment –localment– raonables. Però el resultat és que segueixen cremant grans quantitats de petroli i consumint gas, i no tenen cap més remei que allargar la vida de les seves atrotinades centrals nuclears, cosa gens recomanable.

És un cas mundial únic de ceguesa ambiental. Què els passa a aquests catalans? Certament, és estrany. No fa tants anys el moviment ecologista hi havia arrelat amb empenta. Però ara ha quallat una sorprenent aliança entre els mateixos ecologistes –no tots– , hotelers, pagesos i polítics locals. Com sortim d'aquest embolic i ens sumem, sens embuts, a la croada contra l'escalfament?

Fa uns dies, un savi català que lidera des d'Austràlia el control de CO_2 que els humans aboquem a la Terra, el prestigiós Pep Canadell, s'admirava d'aquesta actitud dels seus compatriotes. "Que el 2026 a Catalunya encara s'estigui discutint on s'han de posar les plaques solars o els molins, i que s'ajornin les decisions un any més, és una cosa fora d'aquest món". I es preguntava: "Com pot ser que no s'estigui desplegant la xarxa renovable a tota velocitat? No es pot esperar més: cal anar a sac". ¿Li farem cas o seguirem instal·lats en l'actitud nimbi: *not in my back yard*?

El pla de renovables del Govern, el PLATER, ha rebut ni més ni menys que 12.000 al·legacions. Quasi ningú vol molins ni plaques. Increïble. I mira que tenim boscos deixats de la mà de Déu, carn d'incendis, i terrenys agrícoles abandonats. Però no. No s'entén aquesta obcecació. I això ha passat aquest estiu, quan a tantes cases s'instal·laven aires condicionats i ventiladors per combatre la calor extrema. Més consum elèctric. I quan hi havia una nova tongada de grans incendis. I quan l'estret d'Ormuz restava bloquejat per la guerra Iran-EUA, amb el consegüent encariment del gas i el petroli. És també per interès econòmic que toca impulsar les renovables.

Què ens està passant amb les renovables? El nostre és un cas únic de ceguesa ambiental i econòmica

Si ningú vol cedir, al final caldrà decretar l'obligatorietat per a tots els ajuntaments de promoure un parc solar i un parc eòlic municipals. El vell lema ecologista deia *think global, act local*. Doncs a casa nostra pensem local i esperem que uns altres actuïn. Home! El cas és que els altres sí que estan actuant. L'electrificació amb renovables avança a tota velocitat a la Xina, l'Índia, el Pakistan... També a l'Àfrica. Han entès que no només és una qüestió de salvar el planeta, sinó que els surt a compte. I per descomptat en molts països d'Europa, sembrats de plaques tot i tenir menys sol que nosaltres. Aquí ens assemblem als EUA de Trump, que va amb el fre de mà posat i se'n fot del canvi climàtic. Ens hem tornat bojos o què?

"Tindrem un món més càlid i patirem impactes severs, sí, però la cursa per evitar el col·lapse ja ha començat i no s'aturarà", diu, optimista, Pep Canadell. ¿Els catalans volem participar en aquesta cursa o volem quedar-nos a la cua, dissimulant, com si la cosa no anés amb nosaltres? Què ens diria, si fos viu, un dels grans pares de l'ecologia mundial, el biòleg Ramon Margalef? L'eclipsi total que hem pogut veure aquest estiu, tan bell, el podem llegir també com una metàfora: ¿anem embadalits cap a un eclipsi climàtic, només preocupats de la bellesa immaculada dels nostres paisatges? Els humans hem transformat el paisatge des de temps immemorials. Hem construït pobles i ciutats, hem convertit boscos en camps de cultiu, hem fet carreters, ponts, ports. Amb la industrialització, vam sembrar les ciutats de xemeneies que ara protegim com a patrimoni arquitectònic. En el futur, els actuals molins de vent que restin dempeus també seran protegits. Ara toca fer-los. I si no els fem, ens cauran a sobre moltes MAT (línies de molt alta tensió) per portar l'energia de fora. Posem-nos les piles, sisplau.